

Kántor Zsolt

SILOÁM TAVA

Olykor új önmagukká változnak át régi elvek.
Minél igazságosabb volt az én, annál bűnösebb lett.
Mert a hivalkodást, az érdeket tolta be az ész.
Új álarcát mutatta meg az őszinteség –

Lám, az eufónia egy csipkés makáma.
Lehet, hogy Eufória kedvese a szó holdján.
S betöltezik a jókedv a lajtorján.
Majd az ágy kezd álmodni mint szoba lelke.

A történelem habarcsba van keverve.
Brüsszeli bort iszik, és norvég halat zabál.
De a kölnije kínai, a zoknijja román.
Csak az ihlete magyar, mint öblös merőkanál.

S a morált, mint egy kontextus nélküli verset,
Megműveli, mint újraálmodott kertet.

Múlt és Jövő, 2018/1.